

СЬОГОДНІ – ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ПОЕЗІЇ

“Там я бігав босий по ранкових росах...”

Тамара БОЛЬШАКОВА,
сміт Чернігівка.

З хвилюванням і гордістю читаємо добірку віршів Сергія Харчука у запорізькому літературно-художньому часописі Хортиця. Саме так – нашого, чернігівського, поета! І хай ходить він вулицями столиці і вивчає зірки не над чернігівським степом, а у небі Києва, ми страшенно горді тим, що саме у наших степах і під нашим небом писав він свої перші поезії – рідною, широкою українською мовою, і що саме чернігівський альманах «Полинова колиска» познайомив чернігівців з його віршами. Це був перший крок – «Полинова колиска». Вже потім – і газета «Молодь України»,

і такий серйозний журнал, як «Українська культура», і ось тепер – «Хортиця».

Можна сказати б: «Час не для поезій». Та на тлі агресивної щоденної пропаганди насильства, відсутності будь-якого смаку, неповаги до рідної мови – ось такі вірші – як ковток джерельної води. Ви прочитаєте вірші Сергія і переконаєтеся, що виріс духовно невпкорений поет, котрий прагне творити величне і прекрасне.

Поезія Сергія Харчука – щедра й багата на теми, варіації, сюжети і відтінки. Він пише про все, що бачить і відчуває, що його надихає: любов, спогади про небезтурботне дитинство, надії на прийдешнє, пише про таємниці неба і землі, про таїну

власної душі. Винести на люди найпотаємніші почуття, звірити читачеві зачаєне на самому денці серця – для цього потрібна неабияка сміливість і рішучість.

*Там я бігав босий
По ранкових росах,
Де вмивали коси
Верби молоді.
Ріки були чисті
І гаї врочисті.
Все було на місці –
Світ і я унім.*

Кожний рядок сприймається, як безперервне самопізнання і вдосконалення, у кожному вірші – утвердження талановитої особливості.

Ви тільки вчитайтесь: «Покинута, залишена троянда... На темному столі – червоний

плач». «Побачу: питиме росу неспішно джміль з обличчя ранку...» «Життя, як спогад, загорнений в сувій».

Сергій Харчук пише й оповідання – трішки з гірчинкою й смутком. Саме такі ввійшли до «Хортиці».

Ми вітаємо Сергія Харчука з публікацією в «Хортиці», і віримо, що його віршем торована коротка і щаслива дорога до людських сердець.

*Я стояв під сосною
І дивився на дощ,
Відчував плинність часу,
Ти ж робив це також?..
На траву лились краплі,
Мов небесні послання.
Може, я розшифрую –
Ще є час до смеркання.*